

bemærke, at dette er ogsaa mig bekendt, men at jeg paa ingen Maade kan billige, at naar man bestemmer og bestemmer sig til at gjøre en Indrømmelse, man da vil lade sig vederlægge derfor ved en indkastet Bestemmelse som den, hvorom her er Tale. Sagen er i Sandhed ikke af stor Betydning, skjøndt det upaatvibeligt forholder sig, som den ærede Ordfører, har gjort gjældende, at navnlig for Smaamænd er ogsaa Jagten efter Ræve meget fristende og kan paa de Egne, han sigter til, være til stor Skade for vedkommende Eier af Grunden. Den høitærede Minister har meent, at vi skulle være betænkelige ved at lade Loven komme tilbage til det andet Thing. Jeg maa tilstaae, at det er mig vel bekendt, at der er dem, der ville synes ilde om den her foreslaaede Forandring; men jeg har den Tro, at Loven desuagtet vil vinde Majoritet i det andet Thing, dersom den kommer tilbage dertil. I ethvert Fald har jeg for min Deel oprigtigt og aabent sagt, at jeg vil give min Tilstemning til Loven, saaledes som den blev indbragt, og jeg finder det fra mit Standpunkt ikke stemmende med den Maade, hvorpaa jeg ønsker at optræde i det offentlige som i det private Liv, naar jeg derefter skalde ville holde fast paa Nogetsomhelst, der kunde ligne et Bederlag for en Villighed, som jeg næsten anseer for Skyldighed. Sagen selv er virkelig saa lidet betydelig, hvorledes man end stiller den, at det er mig imod at offere mange Ord derpaa, og jeg skal derfor indskrænke mig hertil.

Ordføreren: Der er jo vel gjort en del Spøg med Rævefamilierne; men det vilde tilførlabelig ikke blive nogen Spøg for de ærede Rævefamilier, dersom Loven udkom i den Skikkelse, den er kommen fra Folkethinget. Jeg troer for Resten, at der var en Feiltagelse i den Spøg, som den høitærede Minister kom frem med. Han sagde nemlig, at hvis man lod det blive ved de Udtryk, som findes i Loven, som den er kommen fra Folkethinget, vilde Rævene blive stillede lige for Loven; men det troer jeg, han tager fejl i. Jeg troer, at de nu ere lige for Loven, idet enhver Eier har Ret til at styde dem; men dersom Forandrin-

gen indføres, ville de ikke komme til at staae lige; thi saa vil der for deres Vedkommende, der ere paa det samlede Jagtdistrict, blive idetmindste to Slags Forsølgere: Eier og Bruger, som faae Ret til at styde. Det bemærker jeg blot, fordi jeg ikke vil, at den ærede Ministers Ord skulle fremkalde den Forestilling, at Lovforslaget tager Undtagelsesbestemmelsen bort; det er tværtimod en Undtagelse, det vil indføre. Hvad mig angaaer, vil jeg sige, at det Forsøg, man i § 1 vil gjøre paa at frede nyttige Dyr, har jeg anbefalet, fordi jeg troer, at det er værd at gjøre det. Det er kun et Forsøg. Overken jeg eller nogen Anden kan med fuld Visshed forudsæe, hvor meget eller hvorlidet det vil nytte; men jeg troer, at det vil være gavnligt. Hvad jeg derimod med Bestemtighed veed, er det, at hvis man udrydder eller alfor meget formindsker Rævenes Antal, vil det være skadeligt. Altsaa, naar jeg kun har Valget, maa man hellere lade § 1 gaae ud end tage den med denne Tilføining. Jeg troer for Resten ikke, at de to §§ 1 og 2, hvis man ikke vil gaae ind paa Forandringen i § 1 i det andet Thing, ere saa nøie forbundne, at de ikke kunne skilles ad. Jeg troer, at man kan tage den ene og lade den anden gaae ud. Jeg haaber, at man vil vedtage dem begge to. Jeg kan ikke Andet end anbefale at antage den Forandring, Udvalget har foreslaaet, og jeg taler ikke som Jæger. Jeg vil tilføie, fordi jeg ellers kunde blive misforstaaet, at for største Deel af de jagtbare Dyr er Ræven ligesaa skadelig som for det tamme Fjerkræ, den tager Agerhøns, unge Hareer etc. Jeg taler, fordi jeg veed, hvilken stor Nytte Ræven gjør i Skoven, og jeg maa meget bede de Herrer ikke at indføre en Bestemmelse, der vilde formindste Antallet af Rævene betydeligt. Jeg troer ikke, at der er Fare for en saadan Overbømmelse, at man, som mod Ulvene, behøver at gjøre Opbud mod dem. Skalde der være et eller andet Selveierdistrict, hvor der er mange, er det, fordi der er større Skove i Nærheden. Hvad Gødsjerne angaaer, da er det naturligt, at det, hvor der er Skove, netop er af særegen Betydning at frede Rævene, og man behøver ikke at være bange for, at de ville vore op som